

Henkilökuvassa **Mikko Tarri**

Betonilehden henkilögalleriassa on haastateltavana diplomi-insinööri

Mikko Tarri (s. 1975 Porissa)

”Ei ole sukurasitteita. Toki kotona rakennettiin ja raksalta löytyi kouluaikana kesätöitäkin. Valinta oli minulle oikeastaan itsestään selvä. Ainoa pohdinnan aihe oli oikeastaan se, pyrkivätkö tekuun vai yliopistoon. Vaaka kallistui DI-opintoihin”, Mikko Tarri vastaa perinteiseen miksi rakentajaksi -kysymykseen.

Yllättävämpää kuin opintosuunta olikin opiskelupaikkakunnan valinta. Miksi porilaispoika lähti opiskelemaan Oulun yliopistoon eikä Tampereelle, joka on paljon lähempänä?

”Alkuperäinen ajatuksemme oli molempien uratoiveiden mukaisesti *Henriikka*-vaimon kanssa hakeutua paikkakunnalle, jossa on sekä rakennuspuolen DI- että opettajakoulutus. Koska Helsinki ei meitä innostanut, valitsimme Oulun”, Mikko kertoo.

Oulun kautta Tampereelle

Lukion jälkeen Mikko kävi armeijan ja vuonna 1995 Mikko ja Henriikka muuttivat Ouluun. Alkuperäissuunnitelma ei tosin ihan toteutunut, sillä Henriikka opiskelikin opettajan sijasta diakonissa-sairaanhoidajaksi.

Ouluun muuttaminen ei ole Mikkoa kaduttanut, vaikka opiskelut pitikin viimeistellä Tampereen teknillisessä yliopistossa. Viimeinen Oulun yliopiston rakennuspuolen DI-sisääntö oli näet vuosikurssi 1996 ja rakennuspuolen opetus loppui kokonaan vuonna 2001. Mikko ja perhe, joka oli tuolloin täydentynyt kahdella lapsella, muuttivat Tampereelle vuonna 1999.

”Ouluun muutto oli hyvä irtiotto. Siellä oli hienoa opiskella, opetus oli hyvää ja kurssikaverit

mukavia, moni on edelleen sydänystävä. Siellä tutustui myös pohjoiseen ulottuvuuteen ihan eri tavalla, kuin käymäselältä”, Mikko kertoo.

Vaikka Mikko monen muun tavoin on sitä mieltä, että oulunkoulutuksen lopettaminen oli virhe, hänellä ei ole omalta osaltaan valittamista: ”Opinto-oikeuden siirtäminen kävi vaivattomasti. Opiskelija-aktiivina minulla oli Tampereella tuttujakin. Toki ensimmäinen lukuvuosi meni osin paikkoihin tutustuessa. Seuraavana kesänä meninkin jo A-Insinööreille töihin, jolla tiellä olen edelleen”, hän kertoo.

Korjaaminen kiinnosti ja kiinnostaa

Opiskeluaikana ennen A-Insinööri-pestiään Mikko oli tekemässä kuntotutkimuksia. Yhden kesän hän oli myös betonipurkutöiden työnjohtajana. ”Korjausrakentaminen alkoi kiinnostaa. Kiinnostusta lisäsi myös se, kun näki että töitä korjauspuolella tulee riittämään suhdanteista riippumatta.”

Diplomityönsä Mikko teki TAYS:n, Tampereen yliopistollisen keskussairaalan julkisivukorjausvaihtoehdoista. Rakennuksessa on paljon valkobetoniulkisivua, joka oli rakentamisaikanaan 1960-luvun alussa vielä varsin poikkeuksellista.

”Alkuvaiheessa tein A-Insinööreilläkin paljon kuntotutkimuksia. Koko ajan olen ollut korjauspuolella ja puolitoista vuotta sitten siirryin silloiselta suunnittelupäällikön vakanssilta korjaussuunnitteluyksikön yksikönjohtajaksi”, Mikko kertoo työhistoriaansa, jossa ei ole ehtinyt kahta samanlaista päivää vielä tulla vastaan.

1 Mikko Tarri on ollut vuodesta 2010 lähtien Julkisivuyhdistys ry:n puheenjohtaja. ”Hallittu, kaunis ja kestävä julkisivurakentaminen”, hän tiivistää yhdistyksen tavoitteen. Siihen pyritään sekä tutkimuksia ja ohjeistuksia teettämällä että hyviä esimerkkejä julkisuuteen nostamalla.

Projektien kirjo on laaja

Oma substanssitekeminen jää Mikon mukaan nyt luonnollisesti vähäiseksi. ”Taloutta ja ihmisten johtamista”, hän tiivistää tehtäväkuvansa. ”Toki se, että on itsekin ollut tekemässä esimerkiksi kuntotutkimuksia, antaa selkänöjää myös nykytekemiselle.”

Korjausrakentamisyksikön työtilannetta kuvaa hyvin se, että marraskuun alussa se täydentyi kahdella ammattilaisella. Tampereen yksikön pääluku nousi 37:ään. Mikko myöntää, että osaajien löytäminen on vähintään haasteellista. Kokeneita korjaussuunnittelijoita ei hänen mukaansa ole juuri markkinoilla. ”Omista ammattilaisista pidetään tietysti kynsin hampain kiinni.”

”Rakennesuunnittelu, joka koostuu korjaus-, laajennus- ja muuntorakentamishankkeista, on runsas puolet työkannastamme. Muu osa koostuu ’kaikesta muusta’, kuten kuntoarvioista ja -tutkimuksista, julkisivujen korjaussuunnittelusta ja -rakennuttamisesta, kosteus- ja sisäilmatutkimuksista, kosteusmittauksista ja niiden suunnittelusta, lämpökamerakuvauksista. Hankkeiden kirjo ja koko on laaja”, Mikko listaa.

Yksittäisiä projekteja hän laskee kuluvalle vuodelle kertyvän noin 550. ”Pienimmät ovat muutaman tunnin laskutuksia, suurimmat tuhansia tunteja.”

Julkisivuyhdistyksessä yhteistä asiaa eteenpäin viemässä

Näkyvä rooli Mikolla on valtakunnallisessa Julkisivuyhdistys ry:ssä, jonka puheenjohtaja hän

on ollut vuodesta 2010 lähtien.

Kytöks vuonna 1995 perustettuun Julkisivuyhdistykseen Mikolla oli myös työpaikan kautta. Mikon edeltäjä nykyisessä pestissä, **Heikki Käkönen**, toimi hänkin aikanaan pitkälti tamperelaisvoimin perustetun Julkisivuyhdistyksen puheenjohtajana.

"Luottamusvoimin toimiva yhdistys työlistää varsin paljon. Ilman muuta se edellyttää myös ymmärtävää työnantajaa, joka onkin nähnyt luottamustoimen osana meikäläisen työsuoritusta", Mikko toteaa.

"Ensi vuonna yhdistys saa suunnitelmien mukaan osa-aikaisen toiminnanjohtajan, jolloin saamme vietyä sanomaamme entistä tehokkaammin eteenpäin."

Entä mikä se sanoma sitten on? "Hallittu, kaunis ja kestävä julkisivurakentaminen", Mikko tiivistää ja tarkentaa: "Kun tehdään julkisivusaneerauksia, ne pitää tehdä hallitusti kuntotutkimuksiin perustuvilla suunnitelmissa. Yhdistys on omalta osaltaan teettänyt julkisivukorjausten suunnitteluun ja toteutukseen pureutuvia tutkimuksia ja ohjeita. Tietoa on jaettu ja jaetaan isoissa ja pienissä tapahtumissa, kuten messuilla ja seminaareissa."

Sanoma, sekä Julkisivuyhdistyksen että muidenkin toimijoiden, on Mikon mukaan mennyt jo kohtuudella perille: "Aika vähän tulee enää kyselyjä, jossa halutaan tehdä julkisivusaneeraus ilman mitään lähtötietoja."

Hyvät esimerkit kannustavat

Mikko korostaa hyvien esimerkkien esiin nostamista. Sitä Julkisivuyhdistys on tehnyt järjestämällä julkisivuremonttikilpailuja sekä julkisivukorjauksen ideakilpailuja opiskelijoille. Yhdistys jakaa myös Julkisivuteko -palkintoja.

"Oikeastihan epäonnistuneiden julkisivusaneerausten osuus kaikista hankkeista on pieni. Mutta paha kello kuuluu kauas", hän harmittelee.

Korjausrakentamiseen kuuluvat vääjäämättä yllätykset, kaikkea ei koskaan pysty selvittämään etukäteen. Korjausrakentamisessa kaikkien osapuolien pitää pystyä sopeutumaan epävarmuustekijöihin. Yllätyksien kanssa pitää pystytä toimimaan.

Mikko korostaa myös, että korjaushankkeissa on harvoin vain yhtä ainoaa oikeaa korjaustapaa ja -materiaalia. "Onnistuneeseen lopputulokseen voidaan päätyä useampaa eri reittiä. Materiaalien osalta yksisilmäisyys sammuu nopeasti omaan mahdollisuuteensa. Se näkyy varsinkin uudispuolella, mutta myös korjaushankkeissa."

Omankin työuransa aikana Mikko on ehtinyt nähdä useita julkisivutuotteita, jotka ovat vain käyneet markkinoilla ja hiipuneet sitten pois.

"Vaikka meillä on nyt "kaikenkattava" CE-merkintä, tosiasia on, että olosuhteet Suomessa ja eteläisemmässä Euroopassa poikkeavat ratkaisevasti. Se pitää ottaa mate-

Mikko Tarriin kotialbumi

2 Mikon perheessä kaikki kolme lasta musisoivat. Mikko on nyt luovuttanut viulunsa seuraavalle sukupolvelle, kun tytär ryhtyi soittamaan täysmittakaavaista viulua.

riaalivalinnoissa huomioon. Uutuudetkin ovat tervetulleita, mutta niiden on oltava kestäviä ja turvallisia käyttää", hän korostaa.

Entä betoni? Mikko kiittää viimeisimpiä ohjeita: "Niissä on säilyvyyden osalta sellaiset eväät, ettei kestäkykyä juuri ole enää syytä epäillä."

Musiikki vapaa-ajan ykkönen

Siivun Mikon vapaa-ajasta nappaa Kangasalla oleva kotitalo: "Vuonna 1965 rakennetussa, 1972 laajennetussa ja 1990 vesikatkon uusimisen läpikäyneessä talossa riittää tekemistä niin paljon kuin haluaa", Mikko naurahtaa. "Jo autotallin siivous on aikamoinen urakka."

Harrastuksista musiikki on Mikolle ehdoton ykkönen. Koko kouluajan hän soitti Porin musiikkiopistossa viulua. Viulunsa hän on tosin nyt luovuttanut seuraavalle sukupolvelle, kun tytär ryhtyi soittamaan täysmittakaavaista viulua. Nyt Mikon soittopelinä on useimmiten kitara tai basso.

"Synnyinseudulla meillä on ollut jo parikymmentä vuotta porukka, jonka kanssa soitellaan harvakseltaan. Lähinnä omaksi iloksi. Samalla

se on hyvää terapiaa: kun soitetaan, ei tarvitse miettiä ulkopuolella olevaa maailmaa", Mikko toteaa.

Aikanaan musiikkiopistossa rehtori otti Mikon puhutteluun ja kehotti häntä lähtemään opiskelemaan musiikkia ammattimielessä. "Olin kerinnyt kokeilla muusikon ammattia Porin kaupunginorkesterin avustajana ja yhden kesän kesäteatterin kakkosviulustina. Ne osoittivat, että musiikki on mahtava harrastus, mutta työnä tosi raskasta. Minulla ei kantti riitä toistamaan yhtä ja samaa juttua 28 kertaa uudestaan ja uudestaan. Viimeistään kesäteatteripesti ratkaisi uravalinnan rakennustekniikalle sata nolla."

Musiikki myös periytyy. Perheen kaikki kolme lasta, nuorinkin jo 9-vuotias, soittavat. Harrastus työllistää tietysti vanhempiakin. "Eilislitanakin luin huilistityttären orkesteriharjoitusten aikana eduskunnan tarkastusvaliokunnan julkaisua 1/2012", Mikko kertoo.

Musiikin lisäksi myös golf on hyvää terapiaa. "Pelaamaan tulee lähdeyttä mitä kummallisimpiin aikoihin", viitisen vuotta golfia harrastanut Mikko kertoo pelin viehättyksestä.

Sirkka Saarinen